

Duſte om at ſaa deres Andragender ſpecielt henviſte til Krigsminiſteren, det forekommer mig nemlig ikke, at det kommer denne Sag ved. Hvad ſelve Andragendet angaar, ſkal jeg bemærke, at det efter min Opfattelse for ſaa vidt er rigtig, hvad der ſtaar i Andragendet, ſom Manden har været Blyforgiftet, men jeg ſkal dog gøre den Bemærkning, at Krigsminiſteriet jo ikke kan have Anſvaret for, at Manden fik en Blyforgiftning, naar han i det hele har helliget ſig til en Profefſion, der er ſundhedsfarlig. Det er ikke paa Grund af ſit ſærlige Forhold ſom Bogtrykker i Krigsminiſteriet, at han blev ſyg, men det er kun paa Grund af, at han overhovedet var Typograf. Er det rigtig, at denne Profefſion er ſundhedsfarlig, ſaa har den vel ogsaa været det i Krigsminiſteriet, men det er ikke de ſærlige Forhold under Udførelſen af hans Gerning i Krigsminiſteriet, der have været Grund til den i Andragendet omtalte Blyforgiftning. Manden var ganſke viſt en Tid lang beſtægtiget ved et Arbejde med en Haandpreſſe, ſom var noget beſværkelig, og ſom ogsaa for lang Tid ſiden er bleven afløſt, men det tror jeg ikke har haft noget med hans Blyforgiftning at gøre. I øvrigt maa det jo erindres, at Mandens Stilling i Krigsminiſteriet var fuldstændig frivillig, og jeg tror ogsaa, at han var fornøjet der, og at han blev godt behandlet. Det ejendommelige for Manden, og det, ſom gjorde, at han døde under triſte Forhold, og ſom var Grunden til, at han havde ſiddet ſaa ſmaa i det, var, at han netop paa Grund af, at han havde ſaa god en Stilling i Krigsminiſteriet, fandt ſig foranlediget til at oprette et privat Bogtrykkeri, ſom gav Anledning til, at han gik fallit og miſtede alt, hvad han havde erhvervet. Det var maaffte noget letſindigt af ham — det ſkal jeg dog ikke nærmere komme ind paa — men ſikkert er det, at det var det, der bevirkede, at han efter at have været en velſtillet Mand i den Tid, han arbejdede i Krigsminiſteriets Tjenſte, tilſidſt blev bundfattig, ſaa at han ikke havde andet, end hvad vi gav ham i Krigsminiſteriet. Naaget vi ogsaa havde lidt Pengetab ved ham, idet vi havde ydet ham Forſkud paa et Arbejde, ſom han ikke udførte, vedbleve vi dog at hjælpe ham indtil hans Død. Jeg tror, at vi have oplyſt vore Forpligtelſer lige overfor ham og viiſt os villige til at gøre for ham, hvad vi kunde. Hvad nu Enten efter denne Mand angaar, da er der blevet tilſtaaet hende en Underſtøttelse ſom anført. Nu synes den ærede Ordfører, at det er for lidt, men jeg ſkal dog gøre den ærede Ordfører opmærkſom paa, at den

almindelige Entepenſion er $\frac{1}{8}$ af Mandens Lønning, ſaa at hvis en Mand har haft 1 200 Kr., bliver Entepenſionen 150 Kr. Vi have givet hende 96 Kr. Den Underſtøttelse, hun efter Penſionsreglerne kunde ſaa yderligere, er 50 Kr., og længere kan man ikke gaa. Man kan ikke ſtille hende, der er Ente efter en Mand, der kun har ſtaaet i et løst Forhold til Krigsminiſteriet, bedre, end man ſtiller Enten efter Folk, der have været ſaſt anſatte Funktionærer. Imidlertid vil jeg ſige, at det jo altid maa blive en Stønsſag, hvor meget man ſkal give en ſaadan Ente, og at jeg kan være tilbøjelig til at forøge Penſionen eller Underſtøttelſen med 4 Kr. om Maaneden, ſaa at det, hun ſaar, bliver 144 Kroner om Aaret. Det er ſaa nær ſom muligt $\frac{1}{8}$ af Mandens Lønning. Men denne Underſtøttelse faar hun af den almindelige Underſtøttelſekæſſe, og jeg kan jo ikke nægte, at trods den Anledning, der her er givet mig, og naaget der maaffte kunde synes at være Grund til at ſøge hende optaget paa Q., ſaa forekommer det mig dog naturligere, at hun bliver paa den Underſtøttelſekonto, hvor hun er, om end man forøger den Underſtøttelse, hun faar derfra, noget. Der vil altsaa ikke, hvis Henſtillingen vedtages, blive ſtillet noget Ændringsforſlag til Finansloven fra min Side, men jeg vil ſom ſagt give hende 4 Kroner mere om Maaneden.

Ordføreren (Buſh): Da det, forſaa vidt jeg forſtod den ærede Krigsminiſter rigtig, lod til, at denne Mand ganſke viſt havde denne Sygdom, men havde ſaaet den under andre Hverd, ønsker jeg for at værges Udvalget, og fordi jeg i ſin Tid anbefalede Udvalget at gøre, hvad det nu har gjort, nemlig at henviſe dette Andragende til Krigsminiſteren, med den ærede Formands Til-labelſe at oplæſe følgende Erklæring, ſom er undertegnet af en Læge Krarup og en Fuldmægtig i Krigsminiſteriet. Jeg ſkal her i Forbigaaende udtale det Duſte, at den ærede Krigsminiſter ligesom Bismarck i ſin Tid vil forlange, at hans undergivne ſhulle underſkrive deres Navne ſaaledes, at man kan læſe dem. Jeg veed nemlig ikke, hvorledes denne Fuldmægtigs Navn ſkal læſes, ſom ſtaar under denne Erklæring, det ſer ud, ſom om der ſtaar „Boltſen“, men da jeg ikke veed, hvorledes det ſkal læſes, ſkal jeg undlade at oplæſe det. Andragendet er altsaa underſkrevet af denne Fuldmægtig og af Læge Krarup. Den Koppi, jeg her har af Erklæringen, lyder ſaaledes: „Bogtrykker V. C. C. Hanſen var for 13 Aar ſiden under min Lægebehandling for en betydelig Nerve- og